

*Onze liefde, ons
pad*

BOEK 3 IN DE WAANZINNIG VERLIEFD-SERIE

LYSE DU CHAMP

Onze liefde, ons pad

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lyse Du Champ

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave januari 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan L. en alle andere survivors. In de hoop dat ik recht heb gedaan
aan jullie verhalen. ♥

Hoofdstuk 1 – Aurora

MEI 1978

Het was al twee keer groen geweest, maar Aurora stond nog steeds voor het stoplicht bij de splitsing. Als ze naar links zou gaan, kwam ze uit bij haar eigen huis, als ze naar rechts zou gaan, bij haar oude huis, waar Krister nog steeds woonde.

Hij was hoogstwaarschijnlijk thuis. Dat kon bijna niet missen.

Olof en Ylva hadden een bruiloft en niemand zou naar de studio gaan. Krister hoefde dus nergens heen. De avond ervoor, vlak voor hij wegging, had hij haar bovendien nog laten weten dat hij beschikbaar was als dat nodig zou zijn.

In de loop van de avond en de nacht was ze echter redelijk opgeknapt en dus had ze Felix en Elin de volgende ochtend zelf naar de opvang gebracht. Ze was doorgereden naar haar afspraak met Susannah en nu zat ze in de auto af te wegen wat ze ging doen. Het was gelukkig een ontzettend rustig punt. Je had er eigenlijk alleen iets te zoeken als je er woonde. Ongelukkigerwijs kwam er nu iemand aan die daar een huis had en toen het licht op oranje sprong, gaf ze aan dat ze linksaf zou slaan, maar op het laatste moment ging ze toch naar rechts. Degene achter haar toeterde en

LYSE DU CHAMP

ze hoopte maar dat ze niet herkend werd als diegene haar dadelijk eventueel zou inhalen.

Langzaam reed ze over de weg naar het huis dat ze zo'n twee jaar geleden met Krister had gekocht. Het was een prachtige villa. Niet overdreven groot, maar hij lag fantastisch. Ze hadden een mooie tuin en een steigertje waar Krister zijn boot had. Dolblij waren ze geweest toen de makelaar belde om te zeggen dat de koop zou doorgaan.

Ze reed langzaam de oprit op en zag dat de grote houten hekken open waren. Kristers auto stond geparkeerd op de gebruikelijke plek. Ze twijfelde. Nu kon ze nog terug...

Of zag ze hem kijken door het keukenraam?

Ja, hij had haar gezien en hij zwaaide.

Ze parkeerde haar auto achter die van Krister en stapte zuchtend uit.

'Hé, hoi,' zei hij, toen hij door de voordeur naar buiten kwam. 'Hoe gaat het? Ben je een beetje bijgekomen?'

'Mwah, ach,' zei ze, terwijl ze naar hem toeliep, 'voor zover dat sowieso lukt...'

'Ja, daar zeg je wat.'

Even stonden ze stil tegenover elkaar. Ze voelde zich verloren en zag vreselijk op tegen wat er ging komen. Het gesprek dat ze zouden hebben, als Krister tijd had, zou een van de ergste uit haar leven worden.

'Waar kom je voor?' vroeg hij. 'Is er iets? Of kom je zomaar?'

'Er is iets...' antwoordde ze.

Hij keek haar aan met een ernstige blik. 'Iets ergs? Iets met de kinderen?'

Snel schudde ze haar hoofd. 'Nee, nee, geen zorgen. Gelukkig!' zei ze. 'Nee, er is iets met mij en dat weet je natuurlijk al, maar ik hoop dat je tijd hebt, want het is een lang verhaal. Ik weet dat ik met de deur in huis kom vallen en als je iets anders te doen hebt, begrijp ik dat volkomen.'

Ze zag de verbazing op zijn gezicht. Maandenlang had hij er bij haar op aangedrongen dat ze zou zeggen wat er aan de hand was en

nu ineens, zonder enige vorm van aankondiging, stond ze voor zijn deur met de mededeling dat ze kwam vertellen wat er was gebeurd.

‘Eh, oh,’ zei hij. ‘Nee, ik ben blij dat je er bent. Kom binnen. Dat praat makkelijker!’

Ze knikte en stapte naar binnen. Eigenlijk praatte het binnen juist moeilijker, maar buiten was het te koud voor een lang gesprek, dus ze had geen keus.

Stil liep ze achter hem aan, naar de keuken waar ze maandenlang geen stap in had gezet. Er was niets veranderd in die tijd, zag ze. De vier babyfoto’s, een van ieder gezinslid, hingen nog op dezelfde plek en het blankhouten aanrechtblad, waar zij destijds als een blok voor was gevallen, vond ze nog steeds even mooi.

‘Wil je koffie?’ vroeg hij.

‘Nee, dank je, liever water...’ zei ze, terwijl ze enigszins weifelend aan de keukentafel ging zitten die ze toentertijd samen voor hun nieuwe huis hadden gekocht.

Krister zette twee glazen water neer en ging tegenover haar zitten. Hij keek haar vragend aan en zij had geen idee meer hoe ze moest beginnen. Samen met Susannah had ze doorgenomen wat ze wilde zeggen. Wel duizend keer had ze in haar hoofd de beginzin geoefend, maar nu ze voor hem zat, voelde het allemaal honderd procent anders. Hoewel ze moeiteloos dertig songteksten kon oplepelen op een podium, wist ze nu het eerste woord van haar ingestudeerde zin niet meer en daardoor het tweede en derde ook niet.

Ondertussen zat Krister duidelijk te wachten tot ze iets ging zeggen.

‘Ik eh,’ begon ze, ‘ik weet niet waar ik moet beginnen... Ik had eerst een zin in mijn hoofd, maar die ben ik vergeten en nu weet ik het niet meer.’

Hij schoof een beetje op zijn stoel. ‘Ik zou je graag helpen, Aurora, maar ik weet niet zo goed hoe,’ antwoordde hij.

Hoorde ze een zekere irritatie in zijn stem? Ongeduld misschien? Ze had hem eeuwen laten wachten op dit gesprek. Niet expres, maar toch. Was hij allang doorgedaan met zijn leven en maakte het hem niet echt meer uit wat ze ging zeggen?

Zenuwachtig wreef ze met haar handen over haar broek en ze schraapte haar keel. 'Ik heb altijd heel veel van je gehouden, Krister,' zei ze toen maar, omdat het waar was en omdat ze ergens moest beginnen.

'Idem,' zei hij kort.

Hij was gespannen; ze zag het aan zijn houding. Zijn blik was gefocust, hij zat op de rand van zijn stoel, zijn mond strak dicht.

'Het lag niet aan de liefde tussen jou en mij...' herhaalde ze zichzelf min of meer.

'Maar je hebt een ander en je wilt scheiden?' vroeg hij, terwijl hij opstond en zijn handen door zijn haar haalde.

Verbaasd keek ze op. 'Hè?' vroeg ze. 'Nee, ik heb helemaal geen ander. Ik zou niet weten wie...'

'Maar je wilt scheiden? Want dan kunnen we net zo goed direct een zootje advocaten regelen en het fixen, toch?'

Ze stond ook op. Het deed zeer om zijn pijn te zien. Het was niet moeilijk in te schatten waar zijn defensieve houding vandaan kwam. Ze had hem achtergelaten met een miljoen onbeantwoorde vragen en hij was ook door een hel gegaan, dat viel niet te ontkennen.

Eigenlijk wilde ze haar hand op zijn schouder leggen, maar ze voelde aan alles dat dat op dit moment niet gewaardeerd werd. Dus wreef ze haar handen over elkaar en dacht ze na over een goede formulering. Ze moest doorpakken nu, anders hadden ze deze ellende over een tijdje opnieuw. 'Krister, ik begrijp je vraag heel goed en ik denk dat mijn antwoord je enorm zal verbazen,' zei ze, 'want ik heb daar eigenlijk niet echt over nagedacht, over scheiden. Ik weet niet...'

Hij keek haar aan, leunde tegen het aanrecht en deed zijn armen over elkaar. Ze zag de angst in zijn ogen.

'Er is iets met me gebeurd,' zei ze zachtjes, 'en dat was zo'n enorme shock dat ik niet meer normaal kon functioneren. Het was zo erg dat ik alleen nog kon óverleven, in plaats van leven. En nu blijkt dat ik PTSS heb.'

Nog steeds leunde hij tegen het aanrechtblad, maar hij haalde zijn armen van elkaar en legde zijn handen tegen de rand.

‘Dat betekent posttraumatisch stressyndroom en dat kun je krijgen na een trauma,’ vervolgde ze, terwijl ze zich weer het een en ander kon herinneren van wat ze met Susannah had doorgenomen. ‘Het is vrij complex. Het bestaat uit een combinatie van dingen: herbeleving van het trauma, nachtmerries, het vermijden van de plek waar het gebeurd is of van de mensen die erbij betrokken waren. Soms kunnen mensen zich delen van het trauma niet herinneren. Dat geldt voor mij ook. Ik reageer ook heel lichamelijk. Ik ben continu gestrest, ik slaap heel slecht en doe bijna alles op de automatische piloot.’

De blik in zijn ogen veranderde. Hij ging rechtop staan en haalde nogmaals zijn handen door zijn haar. ‘Kom, dan gaan we even zitten,’ zei hij, terwijl hij terugliep naar de tafel.

Ze knikte, volgde hem en nam weer plaats tegenover hem.

‘Wat je vertelt, klinkt heftig,’ zei hij. ‘Heb je dat trauma opgelopen door de geboorte van Elin? Heeft het met de bevalling te maken? Of kan dat niet?’

‘Alles kan, en het was echt heel klote, maar ik heb er geen trauma aan overgehouden. Ik had geen postnatale depressie en ik gebruik ook geen drugs. Ik snap dat iedereen zich dit afvraagt en dat iedereen gist en dingen suggereert, maar ik hoop dat je me wilt geloven als ik zeg dat ik...’ Haar stem stokte. Ze was zo bang voor deze zin. ‘Shit,’ zei ze, terwijl ze om zich heen keek of er ergens tissues of zakdoekjes lagen.

‘Wacht,’ zei hij, terwijl hij opstond en naar de voorraadkast liep. Hij rommelde even en kwam toen terug met een paar servetjes. ‘Hier,’ zei hij en hij gaf haar er twee aan.

‘Dank je,’ zei ze met het zachte papier tegen haar ogen. Zonder op te kijken, begon ze opnieuw: ‘Ik hoop echt heel erg dat je me wilt geloven als ik zeg dat ik niet kón praten. Ik wílde wel, maar het ging niet. Echt niet. En ik ben heel bang dat je me niet gelooft, want het spijt me allemaal zo. Ik had het zo graag anders gedaan. Ik weet dat ik je heel veel pijn heb gedaan.’ Even keek ze op.

Krister zat tegenover haar met zijn ellebogen op tafel en tranen in zijn ogen. ‘Ik denk wel dat ik je geloof,’ zei hij, ‘en ik wil je ook

heel graag geloven. Als je zegt dat je getraumatiseerd bent, dan is er waarschijnlijk een goede reden voor dat je het niet kon vertellen.'

Ze knikte en wreef in haar handen, die al enigszins klam aanvoelden. 'Ja, er was helaas een goede reden voor. En het heeft me maanden gekost voordat ik sowieso kon toegeven, eerst aan mezelf en toen aan Susannah, dat het echt gebeurd was. Hier in huis...'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Hier in huis? Wanneer?'

'Toen jij voor die promotie in Amerika zat met Ylva en Olof.'

'Ik wist het,' zei hij, terwijl hij opveerde. 'Ik wist het, vraag me niet waarom...'

'Misschien omdat je me door en door kent?'

Hij schoof op zijn stoel. 'Ik voelde aan alles dat het misging in die week. Ineens klonk je anders aan de telefoon. Ik dacht dat we alles goed hadden geregeld met de verbouwing. Met John als aannemer, die de boel in gaten zou houden en die gasten zou aansturen, maar plotseling voelde alles verkeerd.'

'Alles ging ook verkeerd. Maar dat was niet jouw schuld. Ook niet de mijne, trouwens, heb ik me door Susannah laten vertellen, maar zo voelde het wel...'

'Wat is er gebeurd?'

Haar handen begonnen onmiddellijk te trillen en haar hartslag schoot omhoog. Ze kreeg een droge mond en haar ademhaling versnelde. 'Eh... ik weet niet zo goed...' begon ze weifelend, 'het was de eerste keer toen, dat het gebeurde. In die week.'

'Dus hier in huis heeft iemand je op dat moment iets aangedaan?' vroeg hij.

Ze knikte en deed haar best rustig te blijven, terwijl haar hart zo heftig tekeerging, dat ze het bijna benauwd kreeg.

'Iemand van die werklui?'

Ze schudde haar hoofd en keek naar haar bevende handen. 'Nee,' fluisterde ze, met een stem die dik aanvoelde van de tranen, 'het was...'

'John! Was het John?' riep Krister uit, terwijl hij bruusk zijn stoel achteruitschoof en opstond. 'Dat meen je niet!'

Haar keel werd dichtgeknepen en even later werd haar lichaam in tweeën gescheurd, van beneden naar boven. De pijn was onmenselijk.

'Uitdagende bitch die je bent!'

Ze voelde een hand op haar schouder, stond met een ruk op en zag toen dat het Krister was. Hij keek haar met grote ogen aan. 'Gaat het?' vroeg hij. 'Je was even helemaal in gedachten.'

Langzaam ademde ze in en weer zachtjes uit. Ze duwde haar handpalmen tegen haar ogen, alsof ze zo de beelden kon wegwrijven. 'Ja, het gaat wel,' zei ze. 'Dat gebeurt af en toe. Dan denk ik ergens aan terug.'

Ze ging weer zitten, zette haar ellebogen op tafel en vlocht haar vingers ineen. Krister aaide zachtjes over haar schouder, een gebaar dat ze uit duizenden zou herkennen.

'Oh, werkelijk,' zei ze.

'Neem een slokje water,' zei hij, terwijl hij naar voren boog en haar het glas aangaf. 'Ik snap dat dat geen oplossing is, maar... maar ja... ik weet het ook niet eigenlijk.'

Ze pakte het glas aan, legde haar handen eromheen en nam een slok. Naast haar pakte Krister een stoel. Hij schoof hem in één beweging naast de hare en ging erop zitten. 'Wil je naar huis of wil je nog doorpraten?' vroeg hij zachtjes.

'Ik wil pas naar huis als ik je min of meer heb verteld wat er gebeurd is. Anders moeten we dit nóg een keer doen.'

'Helpt het je als ik vragen stel?' vroeg hij.

'Dat maakt het makkelijker, ja. Dat is iets minder belastend.'

'Oké, dan zal ik dat doen.'

Hij schraapte zijn keel. 'Klopt het dat John degene is die jou dit heeft aangedaan?'

'Ja,' antwoordde ze, terwijl ze haar handen over elkaar op tafel legde.

'Werd je daarom gisteren plotseling ziek, toen je die foto's zag?'

'Ja, dat was een enorme trigger. De afgelopen maanden heb ik sowieso ontzettend vaak gespuugd. En dan achter elkaar, net als gisteren. De ene golf na de andere. Het is een lichamelijke reactie

op wat er gebeurd is. Ik weet niet precies waarom ik op deze manier reageer. Misschien is het oprechte walging, ik weet het niet.'

Ze keek even op toen ze voelde dat hij zijn hand over haar handen legde. De bovenste nam hij in de zijne. Zachtjes streefde hij erover met zijn duim. 'Wat heeft hij gedaan? Heeft hij je geslagen?'

'Nauwelijks...' fluisterde ze.

'Wat dan? Heeft hij aan je gezeten?'

'Ja, hij heeft aan me gezeten, al is dat zwak uitgedrukt.'

Aan alles voelde ze dat hij haar blik zocht, maar ze kon hem niet aankijken. Ze wist welke vraag hij ging stellen en ze wist dat zijn hart zou breken door het antwoord.

'Dus hij heeft je...'

'Ja.'

'Nee!' riep hij met wanhoop in zijn stem. 'Heeft hij je verkracht?'

'Ja.'

Hij vloog op. '*What the fuck*, verdomme! Ik maak hem *fucking* af!'

De frustratie in zijn stem sneed door haar heen. Hij liep een paar passen door de keuken, vertwijfeld, en keek haar vervolgens aan met een verbijsterde blik. Ze stond op en liep naar hem toe. Zijn reactie was precies zoals ze die zich van tevoren had voorgesteld en ze wist, van Susannah, dat ook dít haar schuld niet was en dat ze hem niet hoefde te sussen.

'Iedereen heeft recht op pijn, Aurora,' zei ze altijd, 'en iemand proberen te troosten kun je zien als iemand de mond snoeren. We zouden elkaar veel meer moeten laten huilen, maar dat vraagt veel, want het confronteert je met je eigen pijn.'

En daar had Susannah inderdaad groot gelijk in. Zoals Krister hier stond, perplex, met tranen in zijn ogen, kwam snoeihard binnen. Ze legde haar hand op zijn schouder en wreef er kort overheen.

'En toen was de éérste keer, zei je? Hoe vaak is het gebeurd? Hoe vaak?'

'Acht keer...' mompelde ze, terwijl ze een aantal herinneringen probeerde weg te drukken. 'Het duurde tot vlak voor kerst, toen het

project hier klaar was en hij terugging naar Australië en ik zwanger bleek...'

'Nee!' riep hij uit, met zijn handen in de lucht. 'Allemachtig, Aurora! In godsnaam!'

Hij draaide zich om, leunde met zijn handen op het aanrecht en keek naar buiten. Ze ging naast hem staan. Toen ze haar hand nogmaals op zijn schouder legde en haar ogen dichtdeed, voelde ze de tranen als vanzelf over haar wangen lopen.

'Ik weet niet wat ik moet zeggen,' zei hij, terwijl hij haar hand greep. 'Ik wil je alleen maar vasthouden. Mag ik je vasthouden?'

Hoewel ze schrok van die vraag, knikte ze. Losjes legde ze haar armen om hem heen. Het voelde onwennig en ongemakkelijk en het verbaasde haar dat ze niet door de geluidsbarrière knalde van de stress, maar het ging.

'Roortje,' zei hij, toen hij haar vastpakte. 'Ik had je zo graag willen beschermen. Het spijt me zo vreselijk dat dit gebeurd is. Ik begrijp het gewoon niet. Ik begrijp niet dat ik hem vertrouwd heb! Ik had die klootzak nooit in ons huis moeten laten. Nooit!'

Ze schudde haar hoofd, vroeg zich af hoe ze weer los moest komen en boog naar achteren om hem aan te kijken. 'We hebben die keuze samen gemaakt, Krister, om hem hier als aannemer aan de slag te laten gaan. Het was niet alleen jouw besluit,' zei ze. 'En het is zijn schuld en zijn schuld alleen. Het feit dat hij het niet trok dat ik op het podium in strakke kleding loop en dans, dat hij er niet mee om kan gaan dat ik voor jou koos en niet voor hem en dat hij per dag voor duizend kroon aan drugs gebruikte, is allemaal zijn schuld.'

'Drugs?' vroeg hij, terwijl hij een stap naar achteren zette en haar – tot haar grote opluchting – losliet. 'Sinds wanneer?'

Ze zette ook een stap naar achteren. 'Dat weet ik niet, maar op de vierde dag dat jij weg was, betrapte ik hem erop dat hij hier, in de keuken, coke stond te snuiven. Ik werd des duivels, ook vanwege de kinderen, en ik zei dat hij moest wegwezen en niet meer terug hoefde te komen,' legde ze uit.

Krister keek haar aan, hoofdschuddend en met grote ogen.

‘Hij werd woest, want het geld dat wij hem voor die klus betaalden, had hij nodig om die troep te betalen en hij wilde dus terug naar Australië. We begonnen te bekvechten en hij was onder invloed. De werkers waren al weg en Felix speelde bij Bengt en Stina. Er ontstond laaiende ruzie. Ik zei dat ik jou zou inlichten en dat ik dat spul niet in mijn huis wilde en hij werd zo verschrikkelijk kwaad dat hij wilde uithalen, maar toen begreep hij dat dat zichtbaar is... Als je iemand een blauw oog slaat, zie je dat natuurlijk. Dus toen pakte hij een handdoek, daar, zo een,’ zei ze, terwijl ze naar de keukendoeken wees, ‘en die legde hij om mijn keel. Hij probeerde me te wurgen, maar vervolgens... daarna... kleedde hij me uit...’

Voor haar kneep Krister zijn ogen dicht, in afkeer en ongemak. ‘Oh mijn God! Oh, man!’

Hij legde zijn handen op haar schouders en trok haar voorzichtig een stukje naar zich toe. ‘En de rest van de keren? Ook hier in de keuken?’

Ze schudde haar hoofd en vroeg zich af of het raar was als ze weer een stap naar achteren zou zetten. ‘Nee, dat was één keer. Het risico dat iemand je hier ziet, is natuurlijk groot, dus daarna zocht hij een andere plek. Het gebeurde nog twee keer in de hal en vijf keer in onze slaapkamer,’ antwoordde ze, terwijl haar lichaam weer begon te trillen.

‘In ons bed?’

‘Ja, sorry...’ fluisterde ze, terwijl ze twee passen achteruitzette.

‘Ik wil dat je tegen me praat zoals je tegen hem praat, Aurora! Praat tegen me.’

‘Ik zeg nooit wat tegen Krister op zulke momenten.’

‘Bullshit! Ik heb jullie zelf gehoord, dus lieg niet tegen me. “Oh, niet stoppen, niet stoppen!” Zeg het!’

‘Niet stoppen, niet stoppen.’

‘Overtuigender, bitch! Je kunt toch zo goed acteren? Geil me op, verdomme!’

Hij ramde zich opnieuw naar binnen en ze wenste dat ze dood was.

Ze voelde hoe de misselijkheid met een raketvaart omhoogkwam. Haar hart klopte in haar keel en ze kreeg het bloedheet.

‘Wat een schaamteloze, grenzeloze klootzak!’ hoorde ze Krister op de achtergrond zeggen. ‘Ongelooflijk. Man, wat wil ik 'm graag op z'n bek slaan! Ik zou 'm tot moes willen trappen, gewoon.’

‘Ja,’ zei ze, terwijl ze steun zocht tegen het aanrecht. Ze slikte een paar keer en probeerde te kalmeren.

Hij merkte het en draaide zich naar haar toe. ‘Gaat het?’ vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd en voelde hoe haar maag werd samengeknepen. In een ruk duwde ze zijn arm weg. ‘Nee, ik moet...’ Snel draaide zich om tot ze met haar hoofd boven de gootsteen stond. Ze kokhalsde, maar er kwam niets. Ademen, ze moest ademen, dat was het enige dat hielp. Vier tellen in, zes uit en dat duizend keer. Ze trilde en voelde hoe haar klamme handen weggleden op het aanrechtblad.

‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Krister achter haar, terwijl hij zijn hand op haar rug legde.

Ze schudde haar hoofd opnieuw. Hij streek even kort tussen haar schouderbladen en haalde zijn hand toen weg. ‘Wil je water?’

‘Ja, en je hand daar,’ antwoordde ze onwillekeurig.

‘Waar? Hier?’ vroeg hij, terwijl hij zijn hand teruglegde en haar zachtjes aaide.

Ze knikte en stond versteld van haar eigen antwoord. Haar lichaam had bijna zelfstandig aangegeven wat het nodig had en dat bleek een aanraking te zijn van iemand voor wie ze tegenwoordig eigenlijk bang was.

Terwijl ze daar zo stonden en hij zijn best deed haar te kalmeren, dacht ze drie keer dat het alsnog fout zou gaan. Maar door zijn zachte, bijna ritmische strijkbewegingen op haar rug en schouders, kon ze steeds net op tijd herstellen.

‘Hé, stil maar,’ zei hij zachtjes. ‘Shhh.’

Op de een of andere manier hielp het haar en werd ze langzaam weer wat rustiger.

Na een tijdje kon ze weer rechtop staan. Ze pakte het glas water dat hij naast haar had gezet.

‘Wil je naar huis?’ vroeg hij opnieuw.

‘Nee.’

‘Wil je dat ik vragen stel?’

‘Ja, doe maar.’

‘Zullen we weer even gaan zitten?’

Ze knikte en liep naar de eettafel terug. Toen ze zaten, pakte hij haar hand in de zijne. Hij streek erover en keek haar aan met een diepe frons op zijn voorhoofd. ‘Hoe is het afgelopen met die zwangerschap? Heb je een abortus gehad?’

‘Ja,’ fluisterde ze.

‘Ook nog. Oh lieverd, toch,’ zei hij met haar hand nog steeds in de zijne.

‘Ja dat was heel erg,’ zei ze, terwijl ze haar tranen wegveegde met haar mouw. ‘En het is gek, want ik heb niet overal herinneringen aan. Ik heb veel dingen verdrongen en Susannah en ik proberen het complete verhaal te ontrafelen als het ware, maar die dag kan ik me goed herinneren.’

Ze reikte naar de twee servetjes die ze eerder had gebruikt en dacht terug aan het consult waarover ze Krister nu zou vertellen. ‘Het was vlak voor kerst en ik schaamde me zo vreselijk. Ik durfde niet te vertellen wat me was overkomen en was bang dat die arts, die bij me kwam om de procedure uit te leggen, dacht dat ik een of andere wilde en onoplettende, domme entertainment-gek was die erop los neukte en die daardoor binnen een paar maanden na de geboorte van haar laatste alweer zwanger was.’

Door de papieren doekjes heen voelde ze haar eigen tranen, die zich niet lieten stoppen.

‘Wat erg,’ zei hij zachtjes. ‘En nu snap ik ineens die kerst ook... ik weet nog dat je in de keuken stond te wankelen en pijnstillers innam. Ik was zo bezorgd. Wat had ik er graag voor je willen zijn.’

‘Dat weet ik nú,’ zei ze, toen ze hem weer aankeek, ‘maar ik kon daar niet meer bij, bij het gevoel dat wij samen waren. Ik was zo bang en afgesloten en had geen enkele houvast meer. Eigenlijk kon ik alleen nog maar overleven en hopen dat ik niet volledig zou

doordraaien. Het idee dat ik mijn carrière zou moeten opgeven, waar hij ook mee dreigde, was zo angstaanjagend, dat ik me daarop richtte en natuurlijk op de kinderen. Dat kon ik redelijk gescheiden houden.’

‘Wat zei hij over je carrière dan? Wat moest je opgeven?’

Ze slikte en voelde dat ze haar been liet wiebelen. Hartslog in haar keel, kurkdroge mond.

‘Hij zei dat hij jou zou vertellen dat ik hém verleid had, dat hij alles wereldkundig zou maken en dat hij zou zeggen dat Elin zijn dochter was en niet de jouwe. Hij zou OKAY kapotmaken en ervoor zorgen dat we alleen nog maar in het nieuws zouden komen met schandalen en dat soort dingen, tenzij ik hem 10.000 kroon per keer gaf. Ik...’

‘Hoe bedoel je?’ onderbrak hij haar, terwijl hij haar hand losliet en haar blik zocht. ‘Heeft hij geld van je gekregen?’

Ze voelde de schaamte weer opkomen. ‘Ja, 80.000 kroon.’

Krister sprong op. ‘*What the...!*’ riep hij. ‘Waarom? Waar gáát dit over?’

Ze keek naar de verbazing in zijn ogen. ‘Ik kon het missen en hij had het nodig, zei hij en hij had me een dienst bewezen door niets te vertellen. En omdat ik vond dat het mijn schuld was, ik had hem immers opgegeild door “halfnaakt” op het podium te staan, vond ik dat ik het zelf moest oplossen,’ legde ze uit. ‘Als hij jullie zou meetrekken in deze shit, was de ramp niet te overzien, dacht ik. Ik was bang. Misschien hebben de hormonen ook nog een rol gespeeld. Het idee dat hij Elin zou meesleuren in dit smerige gedoe, kon ik niet aan. Ik hield alles binnen en wist dat hij zou teruggaan naar Australië. Een tijd lang heb ik geloofd dat ik daarna mijn leven weer kon oppakken, vooral na die abortus, maar dat ging natuurlijk niet.’

Hij stond naast haar, nee te schudden. Ze zag hoe hij zijn best deed het allemaal te verwerken. Het was te veel om te bevatten en dat begreep zij als geen ander.

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen,’ stamelde hij na een tijdje.

Ze stond op en zette een stap naar hem toe. ‘Dat begrijp ik,’ zei ze, terwijl ze zijn hand pakte. ‘Ik wist dat ook niet en ik kón ook niets meer zeggen, dus ik snap je als geen ander.’

‘Ik wil het voor je oplossen en er voor je zijn, maar ik kan niet helemaal... ik weet niet hoe ik moet reageren, gewoon. Het spijt me, Aurora,’ hakkelde hij, terwijl hij zijn best deed zich te vermennen.

Even voelde ze een moment van vertedering. Ze pakte zijn andere hand ook en keek hem aan. ‘Er bestaat geen recept voor hoe je op zoiets moet reageren, Krister,’ zei ze zachtjes, ‘maar ik ben blij met je reactie.’

‘Ik begrijp niet hoe iemand een ander zoiets kan aandoen,’ zei hij. ‘Dat je iemand zo veel pijn doet en het dan nog zeven keer herhaalt... en dat je er geld voor vraagt en diegene helemaal kapottrapt. En dan jónú...’

Hij haalde zijn handen uit de hare en legde ze om haar schouders. ‘Ik had er alles voor over gehad om dit te voorkomen,’ herhaalde hij zijn woorden van eerder.

Ze legde haar armen om zijn middel en trok hem plotseling naar zich toe. Ze had verwacht dat ze ongelooflijk bang zou zijn, bang om alleen met hem in één ruimte te zijn en dan ook nog in hun oude huis, maar het viel mee. De opluchting dat ze hem eindelijk had kunnen vertellen wat de reden was geweest van haar vertrek destijds, was vele malen groter dan ze vooraf had ingeschat. De manier waarop hij had gereageerd, was kenmerkend voor hem... Ze maakte zich los uit hun omhelzing en keek op. ‘Krister?’

‘Ja?’

‘Ik wil zo naar huis, want dit is de strekking van het verhaal en ik ben echt heel erg moe, maar ik wil nog één ding zeggen.’

Terwijl hij haar aankeek, zocht ze naar woorden. Ze wist nu al dat ze het einde van de eerste zin niet zou halen zonder vol te schieten, maar ze begon toch. ‘Ik weet dat ik het al heb ge-zegd, maar het is nooit, nooit mijn bedoeling ge-weest om... je... zo-veel...’ Haar stem stokte en ze had het gevoel dat de hele ruimte gevuld was met emoties, maar ze wilde dit zeggen, ondanks dat het de tweede keer was. Uit man en macht probeerde ze de controle terug te krijgen. ‘Ik... w-wilde... je... geen... pijn... doen,’ perste ze eruit, voordat ze

hem hard huilend om zijn nek viel. Net als de dag ervoor vocht haar verdriet zich met lange uithalen naar buiten.

‘Hé, lieverd,’ zei hij, terwijl hij zijn armen weer om haar heen legde. ‘Ik snap het. Echt.’

‘Sorry,’ huilde ze. ‘Ik hield zoveel van je.’

Ze voelde hoe hij haar dicht tegen zich aantrok en ze klemde zich nog steviger aan hem vast.

‘Ik weet het en dat was helemaal wederzijds. Geen zorgen.’

‘Vergeef het me, alsjeblieft,’ huilde ze tegen zijn schouder. Ze kneep hem zowat fijn in hun omhelzing en ze kon zich niet voorstellen dat dit echt gebeurde. Dat ze hem durfde vast te houden, zo dicht tegen zich aan. Het was honderd procent anders dan ze zich van tevoren had voorgesteld.

Los daarvan, had ze nog niet echt een ‘antwoord’ op haar ‘vraag.’ Ze wilde oprecht weten of hij haar kon vergeven. Niet zozeer of ze nog steeds een stel waren, want dat kon ze waarschijnlijk nooit meer, niet met wie dan ook, maar ze moest weten hoe hij hierin stond.

Wat zou ze doen als hij ‘nee’ zou zeggen? Met moeite liet ze hem los.

‘Kris-ter?’

‘Ja, Roor...’

‘Kun je alsjeblieft zéggén of je me kunt vergeven? Desnoods pas over een jaar, maar...’ Ze kon niet verder door het ingehouden huilen, maar probeerde ondertussen de blik in zijn ogen te peilen. ‘Het hoeft niet nu, maar...’

Ze keek hem aan. Wat zag hij er verslagen uit. Natuurlijk had hij, tijdens hun samenzijn, ook wel zijn momenten gehad. Ook hij had wel eens gehuild, maar meestal kort. Slechts een paar snikken, gepaard gaand met gevloek of getier als ze ruziemaakten. Ze wist dat ze hem soms tot waanzin dreef met haar gedram als ze echt vond dat ze gelijk had. Af en toe sloegen bij hem dan de stoppen door: ‘Kappen, Aurora, godver! Kap met je gezeik!’

Maar nu, zoals hij nu keek. Ze kon zich niet herinneren dat ze hem ooit wel eens zo gebroken had gezien.

Ondertussen trok hij haar weer naar zich toe. Ze liet hem begaan en legde haar armen voor de zoveelste keer om zijn middel. 'Vergeef me, alsjeblieft.'

Hij legde zijn ene hand tegen haar hoofd en aaide over haar haren. 'Natuurlijk vergeef ik je! Wat denk je!' zei hij, terwijl zijn stem oversloeg. Hij snikte en brak.

Terwijl hij tegen haar aan stond te schokken van het huilen, deed zij mee. Tranen van verdriet, pijn, wanhoop en opluchting.

Hoofdstuk 2 – Krister

Krister liep door de woonkamer van zijn huis. Aurora was net weg. Ze wilde slapen. Samen hadden ze besloten dat hij haar de rest van de dag zou helpen. Een paar uur later zou hij de kinderen van de opvang halen en ze naar haar toe brengen. Hij zou koken en helpen Felix en Elin in bed te krijgen, zodat zij het rustig aan kon doen.

Zijn huis voelde raar aan. Hij liep naar de gang, keek er rond, ging naar de keuken en deed hetzelfde. Hier was de ellende begonnen. In hun keuken. Vervolgens in hun hal en later zelfs in hun béd. De man die zich een vriend had durven noemen, had zijn leven tot de grond toe afgebroken en had Aurora doen kapseizen.

Zowat onder zijn ogen had John Aurora mishandeld en vernederd. In dit huis.

Allerlei opmerkingen en herinneringen, die hij nu veel beter kon plaatsen, cirkelden door hem heen: ‘Ik wou dat je hier was; ik heb je nodig.’

Die woorden, toen hij haar belde vanuit Amerika op dag vier. Het was kort na de eerste keer dat John zich aan haar had vergrepen. De pijn die ze moest hebben gehad, op ieder gebied. De enorme schok.

Zoals hij haar gisteren had zien spugen en huilen bij de aanblik van die foto van die klootzak. Het idee dat John haar gedwongen had om...

Krister deed zijn ogen dicht, maar kreeg het beeld van een vechtende Aurora niet van zijn netvlies. Het voelde alsof iets kapotging in zijn lijf, iedere keer als hij het voor zich zag.

Onwillekeurig dacht hij terug aan die laatste keer dat ze intiem waren geweest, als je het zo kon noemen. ‘Sorry als ik het niet goed heb ingeschat, ik dacht door jouw opmerking aan de telefoon een week geleden dat je eraan toe was...’

Ze had hem wel degelijk zelf uitgenodigd en was er inderdaad aan toe geweest, maar door die onvergeeflijke acties van die hufter kon ze niet meer. Hij schudde zijn hoofd en zag Aurora wéér voor zich: huilend, gillend, schoppend en uiteindelijk - na acht keer - volkomen lamgeslagen en niet meer in staat om emoties te voelen. De liefde die hij voor haar had, kwam ook niet meer binnen. Ze waren allebei wanhopig, maar op een andere manier. Allemaal door de acties van één iemand. Iemand die hij waarschijnlijk zou vermoorden als hij nu voor hem stond.

John... tijdens zijn studie had hij hem leren kennen. Samen met Hasse was hij naar een feestje gegaan in de “economievleugel” zoals iedereen die noemde. In het grote gebouw met studentenkamers zat één lange rij met eco-studenten en het gerucht ging dat je voor de beste feestjes dáár moest zijn, in hun gemeenschappelijke ruimte. En dus waren Hasse en hij – beiden eerstejaars Engels – een kijkje gaan nemen. John zat in het midden van de kamer gitaar te spelen. Een aantal dames hield hem gezelschap. Onmiddellijk waren Hasse en hij hun eigen gitaren gaan halen. Al vrij snel bleek er een muzikale klik te zijn. De feestjes groeiden uit tot feesten en dat alleen maar omdat zij met z’n drieën muziek maakten en mensen erop afkwamen. Voor hij zelf ook maar enigszins kon bevatten wat er gebeurde, speelden ze in cafés, op andere feesten en ontmoetten ze Leopold die hen een platencontract aanbood. Zeg maar “dag” tegen de Engelse literatuur, want ze gingen op tournee en dompelden zich onder in de muziek.

Hij vond het wel “geestig” en nam zich voor om na de gekte weer te gaan studeren, maar er kwam geen einde aan de gekte, want hij ontmoette Olof en toen verdubbelde het succes ineens. Zonder John was hij nooit zo ver gekomen... Hij had de stap waarschijnlijk niet gezet zonder hem. Van hun drieën was hijzelf degene die het meest aan de woorden van Leopold had getwijfeld.

John leek het echter een kicken avontuur en dus sprongen ze. En het werd fantastisch. Ze oogstten succes en geld en ervaaarden een enorme vrijheid. Mooie vrouwen waren er ook. John liet geen kans onbenut. Een rokkenjager pur sang.

Krister deed het rustiger aan en ontmoette Malin. John verklaarde hem voor gek. Even later – na Malins idiote streek – deed hij dat zelf ook. Aurora verscheen in de hitlijsten en liet hem van haar dromen. John verklaarde hem opnieuw voor gek: ‘Gast, doe niet zo zoetsappig. Met zo’n romantisch wijf wordt het altijd gezeik!’

Maar dat werd het niet. Het werd bijna perfect. Al het goede in zijn leven werd vermenigvuldigd door hun ontmoeting. En John was niet achterlijk... Natuurlijk zag hij dat. De jaloezie moest hem naar zijn strot hebben gegrepen en uiteindelijk had die hem zo ver gekregen dat hij alles en iedereen kapot geramd had. Hij had een spoor van verwoesting achtergelaten tot alles betekenisloos was. Leeg en donker.

Hij kon er niet over uit. ‘Oh, Roortje,’ zei hij hardop, terwijl hij op de bank ging zitten en zijn ellebogen op zijn knieën zette. Hij slikte en voelde de tranen opnieuw prikken. Aurora... Zijn *dreamgirl*, de liefde van zijn leven.

Vanzelfsprekend begreep hij ineens ook haar overtrokken gegil tijdens een van hun laatste ruzies: ‘Laat! Me! *Fucking!* Los!’

Alles viel op z’n plek.

Hoe zou ze...

Door het gerinkel van de telefoon vloog hij zowat de lucht in. Met zijn hart in zijn keel nam hij op. ‘Met Krister?’

‘Hi, liefje, ik bel even over papa’s verjaardag volgende week, want...’

‘Mam?’ onderbrak hij haar.

‘Ja?’

‘Kan ik naar je toe komen? Ben je alleen?’

‘Jazeker, wat is er?’

‘Aurora was hier net en heeft me verteld wat haar is overkomen,’ zei hij. ‘Ik ga om drie uur Felix en Elin halen, dus ik heb nog even en ik wil graag met je praten.’

Hij merkte dat zijn moeder schrok. Het bleef stil.

‘Kan ik komen?’ drong hij aan.

‘Eh ja, nee, wacht,’ zei ze toen. ‘Ik kom wel naar jou. Heel af en toe komt je pa eerder thuis en dat zou nu niet goed uitkomen. Ik kom naar jou.’

‘Oké, fijn,’ zei hij. ‘Het is niet zo dat pap het niet mag weten hoor, maar ik wil even niet met hem erbij al die emoties hebben. Hij is daar niet zo goed in.’

‘Dat weet ik. Ik ken hem,’ antwoordde Josefin.

Ze was er een half uur later, omhelsde hem en keek hem bezorgd aan. ‘Jongen, wat zie je wit,’ zei ze, terwijl ze hem even over zijn wang aaide.

‘Ja, dat zal wel, het was de verschrikkelijkste ochtend uit mijn hele leven, denk ik,’ zei hij. ‘Alhoewel, waarschijnlijk even erg als toen ze wegging. Maar daar kwam ik pas ‘s middags achter, dus.’

Ze keek hem aan en zei niets.

‘Kortom, dit was de ergste ochtend ooit en die andere de ergste middag. Ik hoop niet dat er ook nog een keer zo’n avond komt, want allemachtig! Wil je wat drinken, trouwens?’

‘Nee, dank je.’

‘Oh, oké, nou, lekker goedkoop, zal ik maar zeggen. En we kunnen wel wat geld gebruiken - geloof het of niet - want Aurora heeft een fortuin moeten afdragen aan een klootzak die het licht in zijn ogen niet waard is. En daar bouwt hij nu een huis van.’

Zijn moeder schudde haar hoofd en liep achter hem aan naar de keuken. ‘Waar heb je het allemaal over?’ vroeg ze, terwijl ze ging zitten.

‘Ja, sorry,’ zei hij, terwijl hij koffie ging zetten. ‘Ik ratel een beetje.’

‘Ja, je ratelt inderdaad,’ zei ze, ‘en ik wil dat je me vertelt wat er aan de hand is. Ik wil niets drinken.’

‘Oh ja, dat zei je al,’ zei hij, terwijl hij zijn handen door zijn haar haalde.

‘Dus wat is er gebeurd?’

‘Ze heeft PTSS,’ zei hij, toen hij plaatsnam op de stoel naast haar.

‘Wat is dat?’

‘Een complex geheel van heel veel ellende dat je kunt krijgen als je getraumatiseerd bent geraakt,’ zei hij, ‘posttraumatisch stressyndroom betekent het.’

‘Zo, dat klinkt niet mild. En hoe komt ze aan dat trauma?’

Hij wreef in zijn handen, die klam waren van zijn eigen stress. ‘Door iemand die aan drugs verslaafd is en haar hier... in dit huis...’ antwoordde hij, terwijl hij merkte dat hij het woord er niet uit kreeg. Hoe ging hij dit zeggen over Aurora?

‘Wat?’ drong Josefin aan. ‘Wat heeft diegene gedaan met haar? Is ze afgeperst? Geslagen? Verkracht?’

Hij keek haar aan en haalde diep adem. ‘Het eerste en het laatste en dat acht keer, inclusief zwangerschap en abortus.’

In één klap zag hij de blik van zijn moeder veranderen. Ze bracht haar hand voor haar mond, schudde haar hoofd en kreeg tranen in haar ogen. ‘Oh God, Krister, wat vreselijk!’ zei ze. ‘Oh, die arme schat. Oh, Krister!’

Hij schoof zijn stoel naar haar toe en gaf haar een servet aan van het stapeltje dat nog op tafel lag. Josefin reikte met haar hand naar de zijne en depte haar ogen met haar andere hand.

‘Het is echt een vreselijk verhaal,’ zei hij. ‘Ik heb nog nooit zoiets gehoord. En nu kan ze niet meer slapen, heeft ze paniekaanvallen en spuugt ze de hele boel bij elkaar zodra ze zijn naam hoort, net als gis...’

‘Wie heeft dit op zijn geweten?’ onderbrak Josefin hem, met een blik die niets te raden overliet.

Kort deed hij zijn ogen dicht. Hij durfde haar niet aan te kijken en vroeg zich tegelijkertijd af waarom hij zich schaamde, maar hij wist niet hoe hij deze vraag moest beantwoorden. Zijn moeder kende John vanzelfsprekend ook goed. Hoe vaak hadden ze niet

met elkaar gegeten in zijn ouderlijk huis? Hoe vaak had Josefin wel niet in het publiek gestaan tijdens optredens van zijn vrienden en hem? Ze had aangemoedigd, lunches gemaakt, de deur van haar huis gastvrij geopend en kleding gewassen. Ook van hém...

‘Je weet wie dit gedaan heeft?’

Hij knikte en pakte haar hand wat steviger vast. ‘Ja.’

‘Wie, verdomme!’ liet zijn moeder horen, terwijl ze haar hand terugtrok. ‘Wie!’

‘John.’

‘Onze John?’ vroeg ze, met ogen die twee keer zo groot werden en schitterden van de tranen. ‘Dat meen je niet?’

Hij knikte opnieuw. ‘Jawel. Maar we gaan hem zo nooit meer noemen. Hij hoort niet meer bij ons. Wat hij gedaan heeft, is ver voorbij onvergeeflijk!’

Josefin hapte naar adem en keek hem aan met een verwilderde blik. ‘Maar waarom dan? Hoe kán zoiets? Ik weet niet wat ik moet zeggen, Krister...’

‘Dat wist ik ook niet. Kun je nagaan hoe dat voor Aurora was,’ zei hij, terwijl hij plotseling kon invoelen waarom ze gereageerd had zoals ze had gedaan.

‘Oh, wat moet ze door een hel zijn gegaan,’ zei Josefin, die zijn hand weer pakte. ‘Wat verschrikkelijk! En dan John? Ik begrijp er niets van!’

‘Ik ook niet,’ zei hij. ‘Ik heb me nog nooit zo verraden gevoeld. Hoe kun je dit iemand aandoen? Hij heeft zowel Aurora’s als mijn leven verwoest!’

‘Het is ongelooflijk,’ mompelde ze.

‘Nee en dan heeft Aurora amper details verteld. Ik weet alleen de grote lijnen. En dat jij gelijk had, mam...’

‘Helaas,’ zei ze, met tranen in haar ogen. ‘Helaas wel.’

Een tijd later, nadat hij haar alles verteld had wat hij wist en hij uiteindelijk toch koffie had gezet, zaten ze stilletjes tegenover elkaar. Er klonk een geluid van een lepelteje waarmee geroerd werd en op de achtergrond hoorde hij het tikken van de klok.